

No defensen la innocència de Camps, sinó [la presumpció](#) d'innocència de Camps, que no és el mateix. D'acord amb aquesta lògica, podrien defensar fins i tot la presumpció d'innocència d'un violador presumpte. O no? En canvi, no defensarien directament la innocència perquè, de fet, amb fets, no podrien defensar-la. És el cas. Però els líders del PP s'han agafat a la presumpció com si s'encomanaren a la Geperudeta i han obert una trinxera amb la presumpció d'innocència com a fonament exclusiu, inflexible, reiteratiu i extensible a una innocència fàcilment verificable. Hem d'entendre aleshores que la presumpció és defensable, però la innocència no? O no tant? Teòricament, és clar que els perseverants sermons del PP en defensa de la mera presumpció com a exclusiva al·legació no invaliden, per si mateixos, una futura innocència, però tampoc no converteixen Camps en cap ninot indultat.

Ara bé, el permanent reclam d'actes de fe a la societat valenciana («*estiguen tranquils, que és bon xic*») sense aportar la més mínima explicació eximent o atenuant, així com l'abnegada insistència en la presumpció, i no pas en la innocència mateixa, ço és, en l'honorable rebatiment de les acusacions per part del president, té com a conseqüència el llançament d'un gabinet molt més esmolat, imprevisible i letal per a la democràcia, que no unes presumptes sospites inculpatòries o la venda partidista de titulars, dels quals tant s'han queixat, pobrets, els mateixos representants polítics que ho han alimentat, ajornant-ne les explicacions i engreixant el silenci. El silenci que Camps practica —[destapat](#) ibèricament pels reporters del CQC i tan denigrantment exhibit per l'honorable durant crisis precedents, com ara [la matança](#) del metro de València—, no és un silenci qualsevol. No és un silenci eventual ni nou. És un silenci fermentat, calculat, especulatiu i descarat. Una afonia treballada a consciència durant molt de temps: una afonia vexatòria. El silenci de Camps està guiat per la venjança i el ressentiment contra la societat que, senzillament, li demana l'esclariment dels motius pels quals ha estat imputat en un cas de corrupció.

Comprovem ara com torna a practicar l'afonia dels deshonorats. Va dir que tenia «*unas ganas locas*» d'explicar-ho tot als tribunals; hem d'entendre, doncs, que —advocats i propaganda pel mig— el dimarts tindrà per fi el valor de no quedar-se mut davant del jutge. Si se'n sortirà, no ho sabem. Però sabem que no és aquest el problema. El problema és que, a l'endemà, tornarà a tenir la desvergonya de quedar-se mut davant dels valencians. Silenci. Impunitat. Oblit. I a guanyar les eleccions.

«[The sound of silence](#)», de [Simon & Garfunkel](#)

*And no one dared disturb the sound
of silence.*

*"Fools," said I, "you do not know
silence, like a cancer grows".*